

Ахъ! още ли съмъ въ тозъ зънданъ?  
Въ тазъ жалка, душна дупка сврънъ?  
Гдѣ и свѣтликъ небесенъ драгъ -  
Прѣзъ шарени стъкла е пакъ?  
Отъ тоя купъ книжа заритъ,  
Съсъ червенъ, съсъ прахъ покритъ,  
И до високи сводове  
Тѣзъ димни книжни кжсове;  
Стъкла, кутии нанаврѣдъ,  
И прибори на вси страни,  
Тѣзъ сждове отъ старини,  
Ей твоятъ свѣтъ! Това се казва свѣтъ!

И още питашъ ти сега,  
Що свива се сърдце ти въ грѣдъ?  
Отдѣ незнайната тжга,  
Що спира твоя жизненъ пжтъ?  
Намѣсто въ живий веселъ свѣтъ,  
Гдѣ Богъ човѣка сътвори,  
Отвсѣдѣ въ мърша и скелетъ,  
И въ димъ, и въ гнилость ти се скри!

Я бѣгай! вѣнъ! не стой така!  
Съ тазъ книга съ тайни знакове,  
Отъ Нострадамова ржка,  
Ще стигнешъ твойтѣ блѣнове.  
Узна щешъ пжтя на звѣзди,  
И, отъ природата учѣнъ,  
Ще чуйшъ, въ душа си подмладенъ,  
Какво си духъ на духа хорати.  
Напраздно съ мисли се терзайшъ,  
Свещенний знакъ да разгадайшъ. —  
При меңъ сте, духове, азъ зная туй,  
Да отговаря, кой ме чуй!

(Отваря книгата и съглежда знака на Макрокозмось).